

หวงรัก

บทที่ 38

ชายหนุ่มกลับมาอีกในเวลาค่ำ ถึอกระเช้าดอกกุหลาบขนาดใหญ่ที่สุดเท่าที่หญิงสาวเคยเห็นมาด้วย

“คุณภริ” ฟำรุ่งทักอย่างแปลกใจ ไม่คิดว่าเขาจะกลับมาอีก ซึ่งนับเป็นครั้งที่สามแล้วของวันนี้ แต่กระเช้ากุหลาบทำให้อดหัวเราะไม่ได้ “ตายจริง นี่จะให้ฉันเปิดร้านขายดอกไม้หรือคะ”

“คุณจะได้สดชื่น” เขาพูด

หญิงสาวหัวเราะ “ขอดมให้ชื่นใจหน่อยค่ะ”

ร่างสูงถือกระเช้าเดินมาใกล้ หากพอดึงตัว กลับเอียงแก้มให้ฟำรุ่งทั้งตกใจทั้งงุนงง เบี่ยงกายถอยไปข้างหลัง

ชายหนุ่มถามว่า “ไงละ ก็คุณขอเอง”

เธอผลักแขนอีกฝ่าย “ฉันขอกุหลาบต่างหาก”

“ก็ไม่บอกให้รู้เรื่อง”

ดอกไม้ถูกประคองยื่นมา เธอก้มลงสูดดมอย่างชื่นอกชื่นใจ ชายหนุ่มอมมองอย่างตีมตำไม่ได้ ใช้ปลายมือเสยปอยผมจัดทรงให้ฟำรุ่งเบนหน้าหนี มือนั้นยังตามลูบไล้ผิวนวนแก้ม

หญิงสาวไม่กล้ามอง แต่เดาสาวยตาของอีกฝ่ายได้ดี ได้แต่ผลักกระเช้าดอกไม้กลับไป

“พอแล้วค่ะ ขอบคุณ”

ชายหนุ่มถอนใจอย่างอวรณ์ หันไปวางกระเช้าลงที่หลังตู้เตี้ย

“คุณอรุ่ใหม่คะว่าคุณมา”

“ถึงรู้เขาก็ไม่ว่าอะไร” คนตอบหันกลับมายิ้มให้

“แต่ว่าเธอควรจะมาด้วยนะคะ”

“ทำไมล่ะครับ”

“ฉันเป็นผู้หญิง เข้าใจความรู้สึกของผู้หญิงด้วยกันดี”

“คุณเป็นผู้หญิงซีหึ่งต่างหาก คุณอรเธอไม่ใช่”

ฟำรุ่งครันจะถกเถียงด้วย ได้แต่เอนหลังลงฟังกับหมอน

“ไปดูลูกกันใหม่” เสียงถาม

“ก็ได้ค่ะ แต่ว่าต้องตกลงกันก่อน”

“ตกลงอะไรครับ” ท่าที่ย้อนถามตั้งใจฟัง

“เขาเป็นลูกของฉันกับคุณพีร์ชด์ คุณไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรด้วย คุณเป็นแค่คุณอาเท่านั้น... คุณอา คุณอาๆๆ” เธอพูดซ้ำๆ

ประกายตาของชายหนุ่มหม่นมัวลง

“คุณต้องการอย่างนั้นจริงๆหรือ”

เสียงตอบอ่อนนอย่างพยายามรักษาน้ำใจ “ฉันเชื่ออย่างนั้น เพราะถ้าไม่ใช่ ฉันจะอับอายแล้วก็เกลียดคุณมากๆ”

“ถ้าผมเป็นแค่อา ผมจะเหลือสิทธิอะไร วันหนึ่งคุณและกณาทก็จะพาเขาไปจากผม”

“ฉันไม่ทำอย่างนั้นหรอกค่ะ ถ้าคุณไม่ล้าเส้นจนเกินไป”

“ก็ยังมี ‘ถ้า’ ไซ้ใหม่ล่ะ”

เธอถอนใจ

“ให้ผมเป็นพ่อบุญธรรมนะ นอกจากคุณแล้ว ให้ผมมีสิทธิดูแลเขาตามกฎหมาย” ชายหนุ่มรบเร้า “หรือคุณอยากจะให้กณาท ทำหน้าที่นั้น มันไม่แฟร์เลยนะ ผมต้องรักลูกมากกว่าเขาอยู่แล้ว”

“คุณภริพูดอย่างนี้ ก็ไม่แฟร์กับพี่กณาทเหมือนกัน”

“สำหรับลูก กณาทเป็นคนอื่น”

“ไม่จริงหรอกค่ะ”

“พ่อเลี้ยงกับลูกเลี้ยง ผมได้ยินได้เห็นมาเยอะแล้ว ไม่เห็นมีใครมีความสุขเลยสักคนเดียว”

ฟำรุ่งชะงักหน้าเงื่อนแล้วก็เปลี่ยนเรื่องพูด

“จะตั้งชื่อเขาว่าอะไรดีคะ”

“เจ้าชายน้อยของผม... ให้เขาชื่อ ตะวันฉาย ได้ไหม”

เธอหัวเราะ “อะไรนะคะ.. ไม่ลิเกไปหน่อยหรือ”

“ผมลงทุนไปซื้อตำรามาเปิดดูเชียวนะ อักษรทุกตัวดีหมด เป็นเดชเป็นศรี มีทั้งอำนาจทั้งความรัก ู้ใหม่ ความรักเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุดในชีวิตของคนเรา”

“แล้วทำไมต้อง... ตะวันฉายล่ะคะ”

“ยู อาร์ เดอะ ชัน ชาย ออฟ มาย ไลฟ์...” อีกฝ่ายร้องออกมาเป็นเพลง ประกายตาที่มองหญิงสาวระริกวาววาม “ผมร้องเพลงนี้

ทั้งวันเลย คุณและลูกเป็นแสงตะวันแห่งชีวิตผมจริงๆ”

“จันเขาก็มีชื่อแล้ว อย่าเรียกว่าลูกอีกนะคะ”

“คุณไม่ชอบใช่ไหม”

“ฉันยอมรับไม่ได้ ถึงอย่างไรเขาก็เป็นลูกของฉันกับคุณพีร์ชต์ ถ้าคุณยังเน้นถึงความผิดพลาดที่น่าอับอายครั้งนั้น คุณก็ไม่ใช่นะคะ ฉันจะพาเขาหนีไปจากคุณ”

“ผมไม่อยากให้ใครมายุ่งเกี่ยวกับคุณ อยากให้คุณอยู่กับผม”

“ฉันจะอยู่กับคุณเสมอ ถ้าคุณทำตัวเหมาะสม”

“ผมรักคุณนะฟ้า ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณ”

“เราตกลงกันแล้วว่า คุณจะไม่มีพุดอย่างนี้อีก”

“ผมยังไม่เคยรับปาก” ชายหนุ่มดึงดัน “ถ้าไม่มีพุด คุณก็ไม่ต้องตั้งแง่แต่จะเกลียดผมลูกเดียว”

“เราต่างคนต่างอยู่ เป็นเพื่อน เป็นพี่น้องกันดีกว่านะคะ”

อีกฝ่ายทำสีหน้าดี้อัน

ฟ้ารุ่งจึงชี้ว่า “หรือไม่ ก็ไม่ต้องเจอเจอกันอีกเลย”

ชายหนุ่มหน้าสลด แต่จะรับปากก็หาไม่.....

“ยู อาร์ เดอะ ชัน ชาย ออฟ มาย ไลฟ์....”

เสียงครวญเพลงครื้นเครงอารมณ์ดี ได้ยินอย่างชัดเจนแม้จะเป็นช่วงสั้นๆ ที่ประตูเปิดออก ก่อนที่ชายหนุ่มผู้เปิดประตูเข้ามาพร้อมกับกระเช้าดอกกุหลาบขนาดใหญ่มาให้หยุดชะงัก ทันทีที่เห็นผู้ที่นั่งอยู่ก่อน รอยยิ้มที่ค้างคาอยู่บนใบหน้าเจื่อนจางลงทันที

ร่างสูงใหญ่ ในเครื่องแบบนายทหารหันมาทักทายด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

“สวัสดิ์ครับคุณภุรี”

“คุณกณาท... กลับมาแล้วหรือครับ”

“พีณามาถึงเมื่อตอนเช้ามีดะคะ” ฟ้ารุ่งยิ้มให้อย่างแจ่มใส แอบให้กำลังใจเขาอยู่อย่างเต็มที่

“นี่กว่าผมจะมาเข้าคนเดียวนะ” กณาท อุดหนึบแน่นไม่ได้

“ผมกำลังจะไปทำงาน... แวะมาดูเพราะคิดว่าฟ้าไม่มีใคร”

“ขอบคุณที่พาฟ้ามาโรงพยาบาลนะครับ” เสียงพุดของกณาทเป็นการเป็นงานเต็มที่

“มันเป็นธุระของผมอยู่แล้ว” ภุรีพุดขรึมๆ

ชายหนุ่มวางกระเช้าลงบนหลังตู้เตี้ยเคียงข้างกระเช้าที่ถือเข้ามาเมื่อเย็นวาน ขนาดและรูปลักษณะที่คล้ายกันทำให้เดาออกว่ามันมาจากคนให้คนเดียวกัน กณาทมองอย่างเคร่งขรึม สายตาอาหารที่ฟ้ารุ่งมองผู้ที่เพิ่งมาใหม่ ทำให้ชายหนุ่มในเครื่องแบบนายทหารรู้สึกสะอึดใจและไม่ชอบเลย

ภุรีเดินมายืนข้างเตี้ย ทิ้งระยะห่างระมัดระวังท่าทีกว่าเคย

“เขานี้เป็นยังไงบ้าง”

“ดีคะ” เธอยิ้มเอาใจ น้ำเสียงเกรงอกเกรงใจเป็นอย่างยิ่ง

“ฉันจะกลับบ้านตอนบ่ายวันนี้คะ”

“ทำไมต้องรีบร้อนอย่างนั้น” เขาถาม มองเห็นนิ้วมือขาวเรียวที่ว่างเปล่า แหวนเพชรรูปหัวใจหายไปแล้ว

ฟ้ารุ่ง ต้องถอดออกเพื่อซ่อนจากคนรักของเธอ

หญิงสาวเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย ต้องกุมมือข้างซ้ายที่นิ้วนางเคยสวมแหวนเพชรล้ำค่าไว้ พุดเจื่อนๆ

“ฉันกับลูกแข็งแรงดีคะ คุณหมอก็เลยอนุญาตให้กลับบ้านได้”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้ สีหน้าหม่นหมองเจื่อนจาง ผิดกับที่เห็นชั่ววูบหนึ่งเมื่อเปิดประตูเข้ามาพร้อมกับเสียงครวญเพลง

กณาท ได้แต่มองอย่างเคร่งขรึม

“ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ แต่ว่าคุณต้องการอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่คะ ขอขอบคุณมาก ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างที่คุณทำให้”

น้ำเสียงเธออ่อนโยนเอาใจ อีกฝ่ายพุดขรึมๆ

“จันผมไปก่อนละ”

“พาคูณอร์ไปที่บ้านบ้างนะคะ ฟ้าคงต้องขอลางานสักกระยะหนึ่ง แต่ก็จะโทรเข้าไปติดตามงานทุกวันคะ”

“ตกลง” ชายหนุ่มบอกลาอีกครั้ง

หญิงสาวมองตามร่างที่เดินเงื่องหงอยไปที่ประตูแล้วหายออกไป สีหน้าอ่อนของเธอบอกความอาทร เมื่อเธอหันกลับมา สายตาเคร่งขรึมและแคลงใจของกณาท ทำให้หญิงสาวรู้สึกตัว

“ทำไมเขาถึงรีบกลับ” เสียงถามบาดหมางอยู่ลึกๆ

“คงต้องรีบไปทำงานคะ”

กณาท ไม่พูดเกี่ยวกับชายหนุ่มที่เพิ่งจากไปอีก ทั้งๆ ที่รู้สึกบาดหมางกลางแครงไม่วาย....

บ้านหลังน้อย มีเสียงร้องของทารกดังเป็นระยะ สลับด้วยเสียงร้องเพลงเท่กลมบ้าง หัวเราะบ้าง ของฟ้ารุ่ง กณาทเฝ้าว่า ฟ้ารุ่งยังร้องเพลงเพราะอยู่เหมือนเดิม

เขาเดินมายืนดูเธอหันหลังให้นมลูกอยู่ที่ประตูห้อง ไม่กล้าย่างกรายเข้าห้องเธอหากไม่จำเป็น หากได้ยินเสียงร้องของทารก บางครั้งฟ้ารุ่งออกไปอยู่ข้างนอก บางทีก็เข้าห้องน้ำ ชายหนุ่มได้แต่ล้งเล จะจับจะอุ้มก็ไม่กล้า รู้สึกว่าเด็กน้อยช่างเล็กกระจอยร่อยบอบบางเหลือเกิน

ฟ้ารุ่งเองก็หวงลูกยิ่งกว่าอะไร พอได้ยินเสียงร้องแะๆ ก็จะทำทุกอย่างที่ทำอยู่ผวาเข้าหา หากลูกอ่อนไม่ยอมให้วางเธอก็จะอุ้มอยู่อย่างนั้น ไม่กิน ไม่นอน ไม่สนใจใครแม้แต่กณาท

“ลูกคนแรกก็เห่ออย่างนี้”

ราตรีพูดกับชายหนุ่ม เธอและสามีพาลูกทั้งสองมาเยี่ยมตั้งแต่วันแรกๆ ที่หญิงสาวพาลูกกลับบ้าน ประการเป็นข้าราชการ หน้าที่การงานทำให้เขาต้องโยกย้ายไปประจำที่ต่างจังหวัด ในบางวันหยุดหรือสุดสัปดาห์จึงกลับบ้านมาอยู่กับครอบครัว

“แล้วคุณไม่เห่อลูกหรือ หนูเอมอายุจะสี่ขวบแล้วยังต้องอุ้มทั้งวัน” เขาเย้าภรรยา

“ก็ลูกขาดความอบอุ่นนี่นา” ราตรีย้อนให้ “ดูซิ นานเท่าไรจะได้เห็นหน้าพ่อสักครั้ง ก็เลยเที่ยวป็นปายร้องไห้คนนั้นคนนี้อุ้ม ขอความรักไปเรื่อย ๆ”

ขณะที่พูดกัน เด็กชายหญิงทั้งสองกำลังปั้นเบี๊ยนอยู่กับน้องชายคนใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กชายเอกซึ่งซุกซนอยู่ไม่สุข เป็นนิสัยอยู่แล้ว มือเล็กๆ อ้วนป้อมจับบ้างจิ้มบ้างตรงนั้นตรงนี้ ฟ้ารุ่งต้องคอยร้องห้าม

“ระวังจิ้มถูกตาน้องนะคะ อู๋ย เตี๊ยนน้องเจ็บคะ”

กณาทต้องคอยดึงหลานชายสุดซนออกมา หากพอเปลอเขาก็จะไปสำรวจตรวจตรา “น้องฉาย” ด้วยวิธีต่างๆ นานาๆ

“ทำไมต้องตะวันฉาย” เป็นคำถามที่ทำให้สีหน้าของชายหนุ่มเคร่งขรึม รู้ว่า ฎริเป็นคนตั้งชื่อนี้

“คุณฎริเป็นคนตั้งให้คะ เขาขอเป็นพ่อบุญธรรมด้วย”

“ก็ดีเหมือนกัน อาหลานจะได้ใกล้ชิดกัน” ราตรีไม่ได้สังเกตเห็นสีหน้าที่ขมขื่นของน้องชายสามี “ให้คุณอาร์กมากๆ จะได้ไม่ลำบากสมบัติของคุณพ่อเยอะแยะ คุณอาจะได้แบ่งมาให้บ้าง”

ฟ้ารุ่งเองไม่ได้ทันคิดว่าคำพูดของพี่สาวจะกระทบกระเทือนใจกณาท ราตรีมีชีวิตที่ยากลำบากมาแต่เล็ก มาถึงเวลานี้ก็ยังไม่อาจจะเรียกได้ว่าเพียบพร้อม เธอต้องประหยัดมัธยัสถ์ เนื่องจากสามีทำงานอยู่คนเดียวขณะที่เธออยู่บ้านดูแลลูกและบ้านช่อง การวาดหวังเรื่องเงินทองจึงเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว

“เขาทำพินัยกรรมแล้วด้วยนะคะ” ฟ้ารุ่งอดเล่าไม่ได้

ราตรีซักถามเรื่องพินัยกรรม และฟ้ารุ่งก็เล่า ไม่มีใครทันได้สนใจชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ซึ่งเดินเลี้ยวออกไปด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

คนที่ถูกพูดถึงตามมาเยี่ยมในเวลารวดเร็ว มีอรละออตามมาด้วย ต่างช่วยกันถือข้าวของพะรุงพะรัง

“โอ้ย ชื้ออะไรมาคะ”

อรละออ ช่วยโอบอุ้มถุงใหญ่เข้ามาเข้ามาวางลงบนโต๊ะ มองตามหลังชายหนุ่มร่างสูงสำอางที่พอพูดว่า “ของพ่อฉาย” ก็กลับออกไปที่รถเพื่อที่จะหอบหิ้วข้าวของเข้ามาอีกระลอก

“คนเห่อหลานนะซีคะ ชื้อเสียจนคนขายถามว่าลูกคนแรกหรือ” สีหน้าฟ้ารุ่งเจื่อนลงทันที

หญิงสาวต้องส่ายหน้า กับบรรดาถุงเล็กใหญ่ของห้างสรรพสินค้าชื่อดัง บรรจุเสื้อผ้าของใช้สำหรับเด็ก รวมไปถึงของเล่นนานา

“คุณฎริ นี่บ้านคนนะคะ ไม่ใช่ร้านขายของ”

ชายหนุ่มไม่ฟังเสียง

“ไไหน เจ้าชายน้อยของผมอยู่ที่ไหน”

เขาเดินเข้าห้องฟ้ารุ่งตื้อ ๆ โดยมีใครเชื้อเชิญ เด็กชายถูกจับให้นอนคว่ำ เอียงหน้าไปข้างหนึ่ง ขดตัวกันโคง หลับตาพร้อมอย่างมีความสุข

“ลูกพ่อ...” ชายหนุ่มคุกเข่าลงข้างเตียง ท้าวข้อศอกกับที่นอนชะงักหน้าเข้าไปใกล้เด็กน้อย อยากจะจับแต่ก็ไม่กล้า

อรละออ เดินมาคุกเข่าข้าง ๆ ฟ้ารุ่งที่ด้านตรงข้าม ที่แรกก็อึดอัดรำคาญ แต่สีหน้าแจ่มใส รอยยิ้มปิติของเขาก็ทำให้เธอใจอ่อน

“จับได้ไหม” เขาถาม

ฟ้ารุ่งตอบว่า “เขาคงไม่ว่าอะไรระมังคะ”

ชายหนุ่มใช้ปลายนิ้วลูบผมอ่อน ๆ ของเด็กน้อย สีหน้าดีมด้าอรละออ ยื่นมือเข้าไปลูบคลำบ้าง

“ผิวบางจังเลย”

เขาเลื่อนปลายนิ้วลูบที่แขนเล็ก ๆ รอยยิ้มแตกต่างจากคนอื่น ๆ ราวกับว่าภายใต้สีหน้าเบิกบานและประกายตาแวววาววามคู่นั้น คือความสุขทั้งหมดเท่าที่มนุษย์คนหนึ่งจะมีได้

ไม่รู้ว่าจะเป็นเพราะถูกรบกวนหรือเปล่า เด็กน้อยขยับตัวอีกชั่วครู่ก็ส่งเสียงร้องไห้ ชายหนุ่มหน้าเสีย อรละอออุทานว่า “ตื่นแล้ว”

ฟ้ารุ่งลุกขึ้น โอบอุ้มทารกน้อยขึ้นมาแนบอก

“เขาหิวหรือเปล่าคะ” อรละออถาม

“เพิ่งทานนมคะ ร้องอ้อน เต็มใจก็เจ็บ”

“ผมอุ้มได้ไหม” สีหน้าคนถามกระตือรือร้น

“ได้สิคะ”

ชายหนุ่มลุกเดินอ้อมปลายเตียงมาหาในทันที

“จับแบบนี้คะ ต้องประคองคออย่างนี้ คอเขายังไม่แข็ง”

เธอส่งทารกให้กับมือรูปสวยแข็งแรงที่ยื่นมารับ ร่างสูงของเขาสัมผัสร่างเธอ มือสัมผัสมือ รับทารกมาแนบอกอย่างมั่นอกมั่นใจ

“อรไปเอาของเล่นก่อนนะคะ” หญิงสาวผู้อ่อนนวยกว่าห่มตัวออกไปจากห้อง พออยู่กันตามลำพัง ชายหนุ่มก็เรียกออกมาทันที

“ลูกพ่อ.....”

“เขาไม่ใช่ลูกคุณ” ฟ้ารุ่งกระซิบเตือนเสียงเซียว

ชายหนุ่มยิ้มเอาใจ “ผมมาเยี่ยมเขาตอนกลางวันได้ไหม มาคนเดียว จะได้คุยกับคุณตามลำพัง”

“ไม่ได้ค่ะ” เป็นคำตอบแกมบังคับหนักแน่น ที่ส้าทับด้วยประกายตาเข้มงวดจริงจัง.....

เป็นเพราะว่าฟ้ารุ่งไม่ยอมให้เสียงของลูกรบกวน กณาท ซึ่งต้องออกจากบ้านไปทำงานแต่เช้า และหลังจากที่กลับมาในเวลาเย็นคำก็ยังต้องนั่งอ่านเขียนหนังสืออยู่จนดึกดื่น หญิงสาวจึงจัดที่ทางให้ลูกอยู่แต่ในห้องนอนของตน เธอตัดสินใจที่จะขลุกอยู่แต่ในห้องกลัวว่าลูกจะตื่นร้องแล้วไม่ได้ยิน นิ่งพับเสื้อพับผ้าอ้อมลูกบ้าง อ่านหนังสือเกี่ยวกับการดูแลเด็กบ้าง พอคำเหนื่อยก็ปิดประตูห้องให้นม และเพื่อเก็บเสียงร้องหากลูกงอแง

ชายหนุ่มร่างใหญ่มักจะนั่งมองประตูห้องที่ได้ยินเสียงเด็กร้องผ่านออกมาแว่ว ๆ บางครั้งก็เป็นเสียงฟ้ารุ่งร้องเพลง หัวเราะหัวใคร่ ประตูไม่ได้ล็อก แต่เขาก็รู้สึกว่ามันช่างเป็นปรากฏการณ์ที่น่าเสียดายเหลือเกิน

ข้าวของของภูริวางอยู่เต็มบ้าน มันมากขึ้นทุกวัน

ชายหนุ่มผู้นั้นเพิ่งจะกลับไปเมื่อเวลาบ่าย กณาท อดรู้สึกหวงแหนไม่พอใจและคับข้องใจไม่ได้ ต่อทำที่ประหนึ่งว่าไม่มีสิ่งใดหรือผู้ใดขวางกั้นอยู่ในระหว่างภูริกับฟ้ารุ่งและลูก ไม่ว่าจะเป็เขาหรือว่าอรละออ ชายหนุ่มผู้นั้นอุ้มเด็กน้อยซึ่งลืมนาดำขลับไว้กับบ่าพาเดินไปทั่ว และฟ้ารุ่งก็ไม่มีท่าทีว่าจะต่อต้าน

บางครั้งชายหนุ่มประคองเด็กไว้ตรงหน้า รอยยิ้ม สีหน้าและสายตาเมื่อยามพูดจาหยอกเย้า ประกาศความรักผูกพัน อย่างที่ กณาท ซึ่งก็รักหลานสองคนอย่างมาก ยังไม่เคยทำได้มาก่อน

เจ้าชายน้อย... พ่อรูปหล่อ... ลูกพ่อ... เป็นสรรพนามที่ชายหนุ่มพรั่าเรียก

อรละออ เองก็เฝ้ามองอย่างอดทนระคนอ่อนใจ หญิงสาวมักจะถูกทิ้งไว้กับกณาท ในขณะที่ฟ้ารุ่งเปลี่ยนผ้าอ้อมหรือทำความสะอาดให้ลูกโดยมีอีกชายหนึ่งตามติด ไม่เช่นนั้นหญิงสาวก็ต้องเดินตามหรือลูก

ขึ้นไปหา “คุณอา” ที่อุ้มลูกฉายออกไปจากระยะ แล้วพูดคุยกันอยู่ตรงนั้น

“เห่อเหลือเกิน หลานคนเดียว” อรละออ ต้องออกตัวแทนชายหนุ่มอย่างเกรงใจทำที่เคร่งขรึมของ กณาท

“พี่ณาทอย่าถือสาอะคะ”

ชายหนุ่มยิ้มให้เธอ รักษาทำที่สุภาพไว้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

เขากถามตัวเองว่า ทำไมเขาไม่กล้า... หรือไม่มีโอกาสได้อุ้มลูกน้อยของฟ้ารุ่ง ทำไมเขาซึ่งอยู่ภายใต้ชายคาเดียวกับฟ้ารุ่งแท้ๆ จึงรู้สึกเหมือนอยู่คนละโลก ถูกกีดกันจากโลกของฟ้ารุ่งและลูก ขณะที่ชายอีกคนหนึ่ง กลับแทรกตัวเข้าไปในระหว่างแม่ลูกอย่างสอดคล้อง

แม้แต่จะเกาะประตูห้องเขาก็เปลี่ยนใจหลายครั้ง ไม่อยากปลุกเธอขึ้นมาหากว่ากำลังหลับ หรือว่าขัดจังหวะขณะที่เธอให้นมลูก... หากว่าประตูห้องของเธอปิด ไม่ว่าจะล็อกข้างในหรือไม่ เขาก็จะแปลความหมายว่า ...โปรดอย่าลวงล้าความเป็นส่วนตัว...

ฟ้ารุ่งบังเอิญเปิดประตูออกมา ชะงักเมื่อเห็นสายตาของ กณาท รอคอยอยู่ แม้จะชั่วขณะเดียวก่อนที่ชายหนุ่มจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นยิ้มอย่างพยายามจะให้แจ่มใส ฟ้ารุ่งก็เห็นความหม่นหมองเจียบเหงาในดวงตาสีเหล็กคู่นั้นชัดเจน

“พี่ณาท ทำอะไรอยู่คะ”

ชายหนุ่มยิ้มผินๆ “เปล่าจ๊ะ”

“ฟ้าหิว” เธอพูดเก๋ๆ

“ทานข้าวไหม”

“ไม่ละคะ เลยเวลาแล้ว จะหาแค่นมแก้วเดียว”

“แล้วจะมีแรงเลี้ยงลูกหรือ มาเถอะ ไม่ทานข้าวประเดี๋ยวจะผอมหัวโต”

ฟ้ารุ่งขยับจะปฏิเสธ หากพอเห็นสีหน้าอ่อนเอื้อระคนหม่นหมองของอีกฝ่ายก็ได้แต่เดินตาม กณาท ไม่รำเรงเหมือนก่อน ฟ้ารุ่งรู้ตัวว่าเธอละเลยเขามากเกินไปทั้งที่กณาทยังคงเอาใจใส่เธอและลูกไม่เปลี่ยนแปร แต่ฟ้ารุ่งเป็นห่วงลูกมากกว่าจะสนใจอย่างอื่น

“แล้วพี่ณาททานหรือยังคะ”

เธอถามไปอย่างนั้นเอง คำตอบทำให้แปลกใจ

“ยัง พี่รออยู่”

“ตายจริง พี่ณาทรอทำไมคะ ก็ฟ้าบอกแล้วว่าไม่ต้องรอจ้”

“เวลาอยู่บ้าน เราเคยทานข้าวด้วยกันเสมออะ”

“แต่ฟ้าต้องเลี้ยงลูกนี่คะ ลูกฉายชอบโยเยเวลาหิวคำ ที่หลังพี่ณาทไม่ต้องรอนะคะ”

เธอเดินตามมาที่โต๊ะอาหาร อาหารเย็นซิดหมดแล้ว ชายหนุ่มนำไปอุ่นในตู้ไมโครเวฟบ้าง บนเตาแก๊สบ้าง ร่างสูงใหญ่ หลังไหล่กว้างบึกบึน นายทหารซึ่งมีตำแหน่งสูงกว่าเพื่อนๆ ในรุ่นเดียวกัน เพิ่งรับหน้าที่ทำงานใกล้ชิดกับคนใหญ่ซึ่งกำลังมีอำนาจสูงสุด แต่กลับใส่ใจต่อฟ้ารุ่งไม่เปลี่ยนแปร

อาหารมื้อค่ำ ชายหนุ่มเพียงคนเดียวจะแวะที่ไหน หรือไปกับเพื่อนๆ ก็ได้ทั้งนั้น แต่หากไม่ใช่มีงาน เขาจะกลับมาบ้านเพื่อเตรียมอาหารทานกับเธอ มันมักจะจบลงด้วยการที่ลูกฉายร้องขัดจังหวะ แล้วฟ้ารุ่งลุกจากโต๊ะอาหาร ปลอຍให้ชายหนุ่มทานต่อเพียงคนเดียว

ไม่อย่างนั้น ฟ้ารุ่งก็ลีมอาหารมื้อค่ำไปเฉยๆ ปลอຍให้ชายหนุ่มรอ จนในที่สุดก็ต้องทานอาหารเย็นซิดๆ เพียงลำพัง

หญิงสาว รู้สึกผิดอยู่เหมือนกัน

เธอช่วยเทน้ำเย็นใส่แก้ว ยกอาหารที่อุ่นเสร็จแล้วกลับมาวางลงบนโต๊ะ “โอโฮ สตูว์ไก่หอมจิงเลย ผักสีเขียวน่ากินเชียะ”

หญิงสาวทำน้ำเสียงร่าเริง

“อร่อยด้วย” ชายหนุ่มพูดยิ้มๆ

เธอนั่งใกล้ชายหนุ่มคนละด้านที่มุมเดียวกันของโต๊ะรูปสี่เหลี่ยม ตกอาหารใส่จานให้อย่างเอาใจ กณาท มองยิ้มๆ สีหน้าหม่นหมองเมื่อครู่สดใสขึ้น

“ถ้าไม่มีพี่ณาท ฟ้าจะทำยังไงน้า ใครจะทำอาหารอร่อยๆ อย่างนี้ให้ทาน”

“ฟ้าคงไม่เดือดร้อนมั้ง คงจะมีเศรษฐีพาไปกินอาหารเลิศหรูทุกมื้อ ดีไปเสียอีกละซี”

“เศรษฐีที่ไหนจะมาพาไปคะ”

เธอถามเสียงซื่อ ก่อนที่จะนึ้กออก แล้วก็เจียบเสียงลงเฉยๆ

ภุริมาขลุ่ยอยู่กับเธอและลูก ในท่าที่ร่าเริงเปิดเผยต่อหน้าคนอื่น หากมีโอกาสเขาเป็นต้องถือโอกาสจับมือถือแขน พร่ำกระซิบว่า
..... ผมรักคุณ.....ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณ.....

กณาท รอให้ฟ้ารุ่งพูดว่า คุณภุริเขาก็ต้องพาคุณอรไปซิคะ จะมาสนใจฟ้าทำไม แต่หญิงสาวกลับนิ่งเงียบ สีหน้าผิดแปลกเหมือนมีความในใจ ดูเหมือนเธอจะกลับสนใจจานอาหารของตนมากกว่า ปรกติโดยแทบไม่ได้ตักอะไรเข้าปาก ในที่สุดก็หาเรื่องพูดแก้แค้นไม่เต็มเสียง

“ทีหลังพี่ณาทไม่ต้องรอฟ้าทานข้าวนะคะ ฟ้าอยากให้พี่ณาท ดูแลตัวเองก่อน สำหรับฟ้านี่ง่าย ๆ เรื่องกินเรื่องอยู่ ยังไงก็ได้”

ชายหนุ่มมองขริม ๆ อยากรู้เหลือเกินว่ามีอะไรอยู่ในใจของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นพี่อยู่ที่นี่จะมีความหมายอะไร เข้าก็ออกไปทำงาน กลับมาก็เข้าห้องนอนหลับเหมือนต่างคนต่างอยู่ หรือว่าฟ้าต้องการ เพียงแค่นั้น”

“พี่ณาทก็รู้ว่าไม่ใช่ ฟ้าเพียงแต่เป็นห่วงพี่ณาท.....”

“พี่ก็เป็นห่วงฟ้า” เขาวางมือลงบนหลังมือเธอ “ได้อยู่ด้วย ได้ทำอะไรให้ ดูว่าฟ้าสุขสบายดี พี่ก็สบายใจแล้ว”

เธอพลิกมือจับมือที่ใหญ่สากกระด้างและแข็งแรงขึ้นมาแนบแก้ม “ขอบคุณค่ะ”

ฟ้ารุ่งช่วยเก็บโต๊ะเมื่อทานอาหารเสร็จ แล้วก็เข้าไปดูลูกชาย พอเห็นยังหลับปริ้มก็กลับออกมา ร่างสูงใหญ่หนึ่งอยู่กลางเก้าอี้ นวม พาดแขนไปตามความยาวของพนัก สีหน้าหม่นมัวเงียบขริม สายตาที่บอกความคับข้องใจซึ่งมักจะมองมาครั้งแล้วครั้งเล่าในขณะที่ ภุริมาเยี่ยม ทำให้เธอรู้สึกกังวล

เธอรักผู้ชายคนนี้ เขาเป็นคนที่เธอเลือกมาตั้งแต่ยังไม่เป็นสาว เสียด้วยซ้ำ แม้ในช่วงเวลานั้นเขาจะปฏิบัติต่อเธออย่างน้องสาวคนเล็ก ที่บอบบางงอแง แต่ความรู้สึกที่ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้นในหัวใจของเธอกลับ แน่นหนาจริงจังในทิศทางที่แตกต่าง และหนุ่มน้อยที่มีหญิงอื่นในหัวใจ ในเวลานั้นกลับยอมรับไม่ได้

ในขณะที่ พี่ณาท ของเธอมีท่าทีที่เปลี่ยนไป ไม่คล้าย “พี่ชาย” แต่เป็นผู้ชายที่สมบูรณ์ หญิงสาวมองหลังไหล่กว้างบึกบึนทางด้านหลัง ของชายหนุ่มด้วยความรู้สึกหวั่นไหว เขารักเธอหรือเปล่า หรือว่า มนต์รายังอยู่ในหัวใจของเขา ฟ้ารุ่งกังวลครุ่นคิดแต่ไม่เคยกล้าถาม

เขาจะยังรักมนตราหรือไม่ก็ช่างปะไร... ฟ้ารุ่งปลอบใจตัวเอง... ตลอดเวลาหลายเดือนมานี้เขาอยู่เป็นเพื่อนเธอภายใต้ชายคาเดียวกัน คอยดูแลราวกับเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวที่เขาห่วงใย เขาชิงรับผิดชอบ ค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วยังมีท่าทีว่าต้องการฟ้ารุ่งในรูปแบบอื่น...

กณาทแปลกใจที่หญิงสาวนั่งลงข้าง ๆ ซิดติดกันให้อ้อมแขนที่วาง พาดไปตามพนักเก้าอี้ เขาล่องแขนกับไหล่บอบบาง โอบรั้งกระชับ เข้าหา ก่อนจะประทับจุมพิตเนิ่นนานที่ข้างศีรษะ

ฟ้ารุ่งหลับตา ในอ้อมแขนของชายหนุ่มผู้นี้ เธอถามตัวเองว่า ความสุขหนอ มันเป็นเช่นนี้เองหรือ

“ลูกยังหลับอยู่หรือ”

“ค่ะ”

“ถูกอ้อมทั้งวัน คงจะเหนื่อยมาก”

หญิงสาวไม่กล้าสบตา ลมหายใจของอีกฝ่ายรินรดใบหน้าจน ใต้กลิ่นหอมอ่อน ๆ เธอพูดเจือหัวเราะแก้อ ๆ

“วันนี้ลูกฉายถูกกววนมาก กลางวันไม่ได้นอน กลางคืนเลย หลับปุ๋ย ไม่อย่างนั้นต้องอ้อมตลอดไม่ยอมให้วาง”

“ถ้าเขาโตอีกหน่อย พี่จะช่วยอ้อม”

ฟ้ารุ่งเกะมือชายหนุ่มอย่างรับรู้ต่อคำมั่นสัญญาที่จะอยู่เคียงข้าง มือใหญ่ที่อบอุ่นนั้นพลิกกลับกระชับมือเล็กๆ ของเธอไว้.... เขาจูบเธอ ที่ขมับ แล้วก็ที่แก้ม อีกครู่หนึ่ง มืออีกข้างก็ประคองใบหน้าให้อ่อนไหว ประทับรอยจูบไปทั่ว

....ผมรักคุณ.... ผมเกิดมาเพื่อที่จะรักคุณ.... สีหน้าอ่อนน้าเสียง ออดอ้อนของใครอีกคนไม่วายตามมารบกววน...!

ฟ้ารุ่งหลับตา อ้อมกอดและจุมพิตของกณาท เป็นสิ่งที่เธอใฝ่ฝัน ถึงมาเนิ่นนาน ฟ้ารุ่งจะไม่ยอมเสียไป

ในขณะที่ กายและใจของเธอก็เกือบจะพร้อมแล้ว.....